

Brianna Wolfson
Anyám színes napjai

Brianna Wolfson

Anyám
színes
napjai

Minden jog fenntartva. Jelen kiadvány bármely részét tilos a kiadó írásos engedélye nélkül módosítani, sokszorosítani, bármilyen elektronikus vagy gépi formában és egyéb módon közzétenni vagy terjeszteni, beleértve a fénymásolást, felvételkedészítést és mindenfajta információátvitelt vagy -visszakeresőt; kivételt képez a kritikus, aki kritikájában rövid szakaszokat idézhet belőle. Ez a kiadvány a Harlequin Books S.A. létrejött megállapodás nyomán jelenik meg. Jelen mű kitalált történet. A nevek, személyek, helyszínek és események a szerző képzeletének termékei, vagy fiktív módon alkalmazza őket. Bármely hasonlóság élő vagy halott személlyel, üzlettel, vállalattal, eseménnyel vagy hellyel teljes mértékben a véletlen műve, és nem a szerző szándékát tükrözi.

§ All rights reserved. Without limiting the generality of the foregoing reservation of rights, no part of this publication may be modified, reproduced, transmitted or communicated in any form or by any means, electronic or mechanical, including photocopy, recording or any information storage and retrieval system, without the written permission of the publisher, except for a reviewer, who may quote brief passages in a review. This edition is published by arrangement with Harlequin Books S.A. This is a work of fiction. Names, characters, places and incidents are either the product of the author's imagination or are used fictitiously, and any resemblance to actual persons, living or dead, businesses, companies, events or locales is entirely coincidental and not intended by the author.

© Brianna Wolfson, 2018 – HarperCollins Magyarország Kft., 2018

A mű eredeti címe: *Rosie Coloured Glasses* (MIRA Books)

• Magyarra fordította: Várnai Péter

Nyomtatásban megjelent: HarperCollins, 2018

Átdolgozott kiadás

ISBN 978-963-448-410-3

• Borító kép: Beatrix Boros/Stocksy

Harlequin Books S.A.

A borítón szereplő alkotás a Harlequin Books S.A.-val létrejött megállapodás alapján került felhasználásra.

A MIRA® a Harlequin Enterprises Limited vagy a konszern leányvállalatai tulajdonában álló védjegy, amelyet mások licencia alapján használnak.

Magyarországon kiadja a HarperCollins Magyarország Kft., 2018

• A kiadó és a szerkesztőség címe: 1122 Budapest, Városmajor u. 11.

• Felelős kiadó: dr. Bayer József

• Főszerkesztő: Vaskó Beatrix

• Telefon: +36-1-488-5569; e-mail-cím: harpercollins@harpercollins.hu

Kiadónk újdonságairól, a megrendelési lehetőségekről honlapunkon is tájékozódhat:

www.harpercollins.hu

Az e-book formátumot előállította:

BOOK&walk

www.bookandwalk.hu

ELŐHANG

Willow Thorpe tudta, milyen az, ha feszült az ember. Ismerte az indulatokat, amelyeket két világ összecsapása vált ki, és amikor az édesanyja autójának hátsó ülésén bekapcsolta a biztonsági övet, hogy a mamája az apjához vigye, lélekben mindig felkészült arra, ami hamarosan menthetetlenül elkövetkezik. Mindig ugyanazt érezte, miközben az ismerős utcákat nézegette a kocsik ablakából. Amikor az apja ajtót nyitott nekik, és azt dünnyögte: „Már megint késtél, Rosie”. Mindig ugyanazt érezte, amikor a mamája erre elfintorodott, és csak annyit válaszolt: „Majd jövök, Rex”. Amikor felnézett az apjára, és érezte, hogy összeakad a lába. Amikor abból a világból, amelyben csodaszép festmények lógtak a falakon, átlépett egy másikba, ahol a falak egyhangúan fehérek voltak, ő pedig színes zsírkréták helyett szürke ceruzát vett a kezébe.

Willow tudta, hogy a többi gyerek, akinek elváltak a szülei, arra vágyik, hogy a papája és a mamája szeressen újra egymásba. Hogy mielőtt a papája munkába indul, a mamája igazítsa meg a nyakkendőjét. Hogy a papája húzza fel a mamája ruháján a cipzárt, mielőtt este szórakozni indulnak. Hogy csókolják meg egymást, amikor azt hiszik, hogy a gyerekek nem látják őket. És hogy a házukban az egész családról legyenek fotók: anyáról, apáról és a gyerekekről, ahogy átölelik egymást.

Willow-nak nem voltak ilyen vágyai. Számára komoly, szigorú apja és laza, melegszívű édesanyja két külön világhoz tartozott. Ezek a gyökeresen eltérő világok hetente háromszor találkoztak, és akkor mindig megütköztek egymással. Willow feszültsége azonban elpárolgott, amikor visszatérhetett az édesanyja világába. Ott varázsos, forró szeretet vette körül, és ő biztos volt benne, hogy ez erőt ad neki. Hogy hozzásegíti a személyisége kibontakozásához. Hogy biztonsággal és sírig tartó boldogsággal kecsegteti.

Ebben azonban tévedett. Életét nemsokára már bizonytalanság és szomorúság, fájdalom és veszteség uralta. És ettől a mamája iránti olthatatlan szeretete sem óvhatta meg. Az is lehet, hogy mindennek épp ez a szeretet volt az oka.

1.

Tizenkét éve

Huszonnégy évesen Rosie Collins azt hitte, hogy a szerelem egyszerre egyedi és egyetemes érzés. Hogy az igaz szerelem ugyanúgy megérinti a fülcimpát, mint a szívet. Azt hitte, mindenki csak egészen különleges és sajátos módon szerethet egy másik embert.

Rosie mindig a szerelem különböző válfajain kezdte törni a fejét, amikor a parkban, a metrón vagy az utcán szerelmeseket látott. Azt találgatta, milyen beceneveket suttozhatnak egymásnak, mielőtt elalszanak. Hogy a nő testének melyik részére teszi a férfi a legszívesebben a kezét. Hogy párja melyik ingében szeret aludni a nő. Elképzelte, hogyan nevet a férfi a nő suta viccein. Vagy hogy egy irgalmatlanul ronda festményt vesz ajándékba a párjának, de ő mégis kiakasztja a falra.

Miután Manhattanbe költözött, Rosie a Huszonkettedik utca és a Nyolcadik sugárút sarkán található Blooms Flower Shopban vállalt állást, részben a pénz miatt, részben azért, mert úgy gondolta, ha már egyszer Rosie-nak hívják, virágüzletben kell dolgoznia. Legfőképpen azonban azért helyezkedett el egy virágboltban, mert nyomára akart jutni a szerelem rejtélyének. Korábbi állásaihoz hasonlóan a munkája hasonlóan egyhangú volt, csak most csokrokat kötött, kezelte a pénztárt, és üdvözlőlapok szövegét fogalmazta a megrendelő kívánsága szerint. Mégis úgy gondolta, hogy itt majd nem mond fel a szokásos hat hét után. Nem, mert ez a munka többnek tűnt számára mindennapos robotnál.

Itt minden a szerelemről szól majd. Rosie elképzelte a sok románcot, amelyet ő is hozzásegít majd, hogy szárba szökkenjen. Akkor is, ha neki ebben csupán egészen kicsi szerepe lesz. Mindenki, aki felhívja a boltot, hogy virágot rendeljen, meg fogja osztani vele élete egy darabkáját. Elmondja neki, milyen virágokat szeret a barátnője. Hogy melyik a jövőbelije kedvenc verse. Hogy milyennek képzei el a felesége tökéletes születésnap csokrát. Hogy mit akar üzeni egy házassági évfordulóra szánt virágkompozícióval. Vagy hogy csak úgy, minden különösebb ok nélkül szeretne virágot küldeni valakinek.

Rosie lelkesen várta az első munkanapját. Előtte egész vasárnap a szépírást gyakorolta. Minden betűnek eredetinek, díszesnek és gyönyörűnek kell lennie, hogy megfeleljen az üdvözlőkártyákban megnyilvánuló szerelem vagy szeretet különlegességének és szépségének. Éjszaka Rosie alig aludt, annyira izgatott volt a gondolattól, hogy most majd kapcsolatba kerül a szerelem igaz, tiszta, hamisítatlan nyelvezetével. Azzal a hanggal, amelyet nagyon szeret, noha a saját életében eddig még nem szólalt meg.

Rosie szíve azonban már a Bloomsnál töltött első héten elfacsarodott, mert az összes férfi, aki telefonon rendelést kívánt feladni, kivétel nélkül egy tucat vörös rózsát szánt a barátnőjének, feleségének vagy szerelmének. Ráadásul a csokorhoz tűzött kártyára is mindössze azt akarták ráírni, hogy „Szeretettel: Jim”, vagy egyszerűen csak a keresztnévüket képzelték el aláírásként. Annyit például, hogy „Harry”.

Egyetlen nő sem szeretne inkább hortenziát, krizantémot vagy liliomot kapni? És az örökös vörös helyett soha nem szánnak rózsát olyan nőknek, akik szebbnek találnák egy fehér vagy éppen vegyes színű rózsákból kötött csokrot? Lehet, hogy a szerelmes férfiak nem tudják, mi tetszik a szívük hölgyének? Nem akarják, hogy a kis üdvözlőkártyán a legkifejezőbb, legigazabb szavak szerepeljenek? Ha egy férfi virágot küld egy számára kedves nőnek, nem azt akarja elmondani a csokrával, hogy ma is ugyanúgy érez iránta, ha a szemébe néz, ahogyan szerelmük hajnalán érzett?

Ha szeretünk valakit, azt leginkább személyhez szólóan, a lehető legtökéletesebben és egészen egyértelműen kellene kifejezésre juttatnunk! Miért van az, hogy minden férfi úgy szeret, hogy azt kizárólag egy tucat vörös rózsza és a „Szeretettel: John” szavak adhatják vissza?

Rosie-t mélységesen elkeserítette, hogy a szerelem ilyen banális is lehet.

Őt azonban nem olyan fából faragták, hogy sokáig lógassa az orrát, és a meggyőződését sem akarta feladni. Ha a manhattani férfiak nem képesek méltó módon szavakba foglalni a szerelmüket, majd ő segít nekik! Rendeléseiket mostantól kiszínezi, és személyes dolgokkal fogja fűszerezni, akár igazak lesznek azok a dolgok, akár nem.

Elhatározását valóra is váltotta. Gondja volt rá, hogy a Bloomstól többé ne kerüljenek ki egyenszöveggel megírt kártyák. A megrendelők ötletlen kívánságait az alkalomhoz illő, szerelmes üzenetekre cserélte: „Elragadóan festettél az este. Szeretettel: Alex.” Vagy ezt írta: „Éppen eszembe jutott, milyen édes voltál, amikor a fogad közé vettél egy szál virágot. Szeretlek, Charlie.” Máskor meg ezt: „Remélem, még nagyon sokszor leszünk együtt. Szeretettel: Ian”. A kártyát Rosie mosolyogva az egyik virág szárára erősítette, aztán útnak indította a csokrot.

Ezek olyan szerelmi történetek voltak, amelyeknek Rosie is szívesen lett volna a szereplője. És ha az üzenetek nem is voltak valódiak, ő úgy hitte, ott van bennük a valóság.

A szerelmi üzenetek dolgában nyújtott segítsége hetekig észrevétlen maradt. Addig a napig, amelyen egy bizonyos Rex Thorpe telefonon a szokásos egy tucat vörös rózsát rendelt a Columbus sugárút 934. alatt lakó barátnője számára.

– És mi álljon a kártyán? – kérdezte Rosie unottan.

Ez a fickó már többször hívta a Felső West Side-on élő barátnője miatt, és mindig nagyon rövidre fogta a beszélgetést. Valószínűleg olyan munkája van, amelyben az idő pénz. Biztosan jó pasi, de amúgy nagy kretén lehet. A barátnője pedig valószínűleg gyönyörű, de ez a Thorpe csak ritkán mondhatja neki, hogy szereti.

– A kártyán? – kérdezte a megrendelő. – Milyen kártyán?

– Azon, amelyik majd a tucat rózsza között lesz.

A telefonban hosszabb ideig csend volt.

– Halló? Itt van még? – kérdezte Rosie a szemét forgatva, és bízott benne, hogy megvetése eljutott a vonal túlsó végére.

– Hát azt én honnan tudjam? – Megint hallgatás, miközben csak rágógumis kérődzés undorító hangját lehetett hallani. – Anabelnek szeretettel: Rex. Ez legyen rajta – érkezett végül a válasz.

Kattanás a vonalban. A fickó letette. Rosie-t mérhetetlenül felbosszantotta a rövid beszélgetés. Ez a Thorpe nemcsak őt sértette meg, hanem a szerelmet magát. És nem is először.

Ő pedig azt írt a kártyára, amit helyesnek tartott. A kedvenc költője, E. E. Cummings egyik szerelmes versét:

*magammal hordom a szíved (a szívemben él
a szíved) el sose hagy már (bárhova kell
mennem jössz velem angyalom; bármi is ér
általad ér te drága)*

*nem érdekel a sors (hisz te vagy a sorsom, édes)
jobb világ se kell (hisz nincs világ tenálad szebb
s igazabb) s bármit mondott is volna eddig a hold-
világ s bármit dalolna a napsugár, az is te vagy...¹
Aztán Rosie még odaírta alá: Szeretlek, Rex.*

Most először fordult elő, hogy egy kártyára nem csak Rosie saját szavai kerültek rá. Eddig nem vette igénybe szeretett költő sorait. Most azonban valamivel ellensúlyoznia kellett Rex Thorpe elviselhetetlen korlátoltságát, és erre ez a vers tűnt a legalkalmasabbnak.

Rosie azt már nem tudta volna megmondani, hogy Thorpe barátnőjét akarja-e megkímélni a pasas fantáziátlanságától, vagy inkább Thorpe-nak akarja megmutatni, miről is szól a szerelem.

¹ E. E. Cummings: *Magammal hordom a szíved*
(Kálnoky László fordítása)

Ez azonban most már mindegy is. A vers itt áll fekete betűkkel a fehér kártyán, és a virágcsokor harminchat órán belül ott lesz annál az Anabelnél. Rosie elégedett volt.

Anabel személyesen akarta megköszönni Rexnek a virágokat, s miután váratlanul beállított hozzá, viharosan a nyakába borult. Rosie nem tudhatta, hogy Anabel irodalom szakos az egyetemen, és rajong E. E. Cummings költészetéért.

– Hogy az a kártya milyen csodás! – lelkesedett a lány. – Örök becsben fogom tartani. És én is szeretlek, drágám.

Minden jel arra utalt, hogy Anabel úgy gondolja, ők ketten nemsokára összeházasodnak, és Rexnek eddig nem is jutott eszébe semmi, ami ez ellen szólna. Így hát most is szó nélkül elfogadta az érdemtelenül kapott ölelést. Amikor azonban elolvasta az Anabel csokrába rejtett kártyát, elfogta a mérge. Nem kedvelte a fellengzős szavakat, és még kevésbé az olyan embereket, akik az ő kifejezett engedélye nélkül, az ő nevében tesznek valamit.

Harminchat évesen Rex Thorpe pontosan tudta, mire van szüksége. Például Brook Brothers márkájú nadrágokra és gőzzel vasalt, legombolható nyakú ingekre. Easmes bútorokra a lakásában, szabad asztalra a Felső West Side-i éttermekben és diplomásokból álló ismeretségi körre. A whiskymárkára, amelyet kedvel, és természetesen hozzáillő poharakra. Drága, fekete tintára a töltőtollában – és az önmagáról mint megbecsült, sikeres és hiteles emberről alkotott képre is szüksége volt.

Ezekre a dolgokra összpontosított az életben, és ez teljesen igénybe is vette minden energiáját. Ezért aztán soha nem merült fel benne, hogy időt kellene áldoznia Anabel DeGette-re. Ahhoz nem volt elég fontos neki a lány, akkor sem, ha amúgy gyönyörű, és bármilyen társaságban meg lehet vele jelenni. Ha a „sikeres” életről alkotott elképzelésének nem lett volna elengedhetetlen része egy gyönyörű nő, akivel bármilyen társaságban meg lehet jelenni, Rex a nőkre talán nem is vesztegetett volna időt. De mert a közfelfogás és a saját véleménye szerint is egy sikeres férfi mellett kell lennie egy szép nőnek is, tudta, hogy időnként vonzalmat kell mutatnia Anabel iránt. Akkor is, ha lényegében semmibe vette a barátnőjét, és ideje oroszlánrészét a munkára fordította.

– Mi a fene volt ez? – kérdezte másnap emelt hangon Rosie-től, miután éppen csak belépett a virágüzletbe, de a választ már nem várta meg. – Érthetően megmondtam magának, mi legyen a kártyán. Annak az idióta Cummingsnak a verséről szó sem volt. Hogy jön maga ahhoz, hogy szembeszegüljön az utasításommal?

Szívesen folytatta volna még ugyanebben a stílusban, de hirtelen elhallgatott, mert egyszeriben feltűnt neki Rosie térdig érő, törökmintás ruhája. Feltűntek neki rendetlen, barna tincsei, ahogy kicsúsztak a meglazult hajgumiból, amelynek össze kellett volna fognia őket. Feltűnt neki Rosie frufruja, amely majdnem teljesen eltakarta a szemöldöke szép ívét. A gyümölcsletől foltos kesztyűje, amely túl nagy volt minden bizonnyal keskeny kezére, és lötyögött a vékony csuklóján. Feltűnt neki a kifejezetten vékony alkata. A szelíden ívelt orra. A szeplői. Az esetlenség, ahogyan a csípőjét ringatja, miközben Stevie Nicks és Don Henley *Leather and Lace* című számát dúdolja.

Leginkább azonban az a nemtörődomség tűnt fel neki, amellyel Rosie tudomást sem vett az ő dühéről. Ettől Rexnek még a lélegzete is elakadt. Nyitva felejtette a száját, és úgy állt ott, mintha földbe gyökerezett volna a lába. Csalódottan kellett nyugtáznia, hogy Rosie még csak rá sem pillant, pedig ő nagyon szeretett volna a szemébe nézni. Azt remélte, valami újat fedezhet fel benne. Olyasmit, amit még nem ismer.

Rosie, mint mindennap, rózsákról vagdosta le a tüskéket, és nem nézett fel a munkából. Így is tudta azonban, hogy Rex csörtetett be hozzá a virágüzletbe. Egy pillanatra azért kilesett a frufruja alól, és azt kellett megállapítania, hogy helyes volt a sejtése. Rex Thorpe valóban jó pasi. És kretén.

Amíg a fickó ordított, Rosie a kezében tartott rózsákra szegezte a tekintetét. Miután azonban a pasas elnémult, ráemelte a tekintetét. Futó pillantás erejéig csupán, de az is elég volt ahhoz, hogy mindent felmérjen. Rex Thorpe dacosan felvont szemöldökét, széles vállát, sima bőrét. A kis ráncokat a szája körül. A fekete haját.

Na és a kisugárzását... A belőle áradó energia és elszántság kifejezetten nyomasztó volt. Rosie-t egyszerre taszította és vonzotta. Nem bírta tovább egy helyiségben maradni vele, és addig rázta a kezét, amíg a kesztyűje végül a pultra nem esett. Akkor felkapta a nagy kezításkáját, amely dugig volt sűrűn teleírt noteszekkel és nassolnivalóval, aztán szó nélkül ellépett Rex mellett. Mielőbb a bolton kívül akart lenni, és nagy igyekezetében észre sem vette, hogy nyitva felejtett táskájából kiesett kék ceruzája és némi aprópénz.

Még nem ért az ajtóhoz, amikor váratlanul kétségei támadtak. Rex Thorpe hozzáállása nem tetszett neki, egyenessége előtt viszont elismeréssel kellett adóznia. Nem minden férfi meri ilyen nyíltan kimondani, amit gondol. Megvallani, ha valami bántja, bosszantja, örömmel tölti el vagy elbűvöli. Rex Thorpe magabiztossága és férfiassága kimondottan szexi volt.

Rosie fején ez mind átfutott a férfival kapcsolatban, aki még mindig úgy állt a boltban, mintha gyökeret eresztett volna. Ő viszont elsuhant mellette, és úgy döntött, hogy ezt a délutánt kiveszi szabadságnak.

Felült a biciklijére, és eltekert kedvenc helyére a Central Parkban, egy mélyen lehajló ágú fűzfához. Fülében újra a *Leather and Lace* dallamát hallotta, orrában Rex enyhén fanyar arcvizének illatát érezte.

2.

Willow Thorpe utálta a szerdákat. Szülei válási megállapodása szerint a szerdákat az apjánál töltötte. A szerdák ezért házi feladatokat, zongoragyakorlást, feladatlistákat és jó viselkedést jelentettek. Nem kellett azonban sok időnek eltelnie, míg Rosie, a mamája kitalálta, miként érheti el, hogy a hét estéi közül a szerda este legyen Willow kedvence. Újabb kaland, és egyben a szeretet ünnepe.

Willow belebújt kedvenc pólójába, amelyet Keith Haring pálcikaemberei díszítettek, és kihúzta sűrű haját a nyakkivágásból, hogy göndör fürtjei a vállára omoljanak. Amikor a tükör elé állt, hogy fogat mosson, elmosolyodott, mert tetszett neki a látvány, amelyet nyújtott. Szerette ezt a túlméretezett pólót a világító színeivel és az elnagyolt vonásokkal megrajzolt pálcikaemberkével. Vidám hangulatot árasztott azzal, ahogyan az egyszerű figurák szemlátomást lazán és boldogan táncikáltak rajta.

Willow kitörölte a szája sarkából a fogkrémet, és ágyba bújt. Aztán várt. Összeszorította a szemét, mintha már elaludt volna, bár erről szó sem volt. Nem is akart aludni. Csak várt és várt. Amikor éjfélkor végül megszólalt az ébresztőórája, úgy érezte, kész örökkévalóság telt már el, ugyanakkor olyan érzése volt, mintha elrepült volna a várakozással töltött idő.

Jóleső borzongás futott végig rajta. Sietve papucsba bújt, párnáját bedugta a takaró alá, arra az esetre, ha az apja még benézne hozzá, aztán fogta a zseblámpáját, és lábujjhegyen a hátsó lépcsőhöz lopódzott, amelyet vastag és puha szőnyeg borított. Kezét a biztonság kedvéért, hogy el ne essen, a korlátra tette, de végül fürgén és magabiztosan lépdelt le a földszintre. Nagy kár, gondolta, hogy éppen ezen a lépcsőn mozgok ilyen kecsesen, ráadásul éjnek évadján, amikor senki sem látja.

Miután leért, átment a konyhán, kiosont a hátsó ajtón, és a kert legvégébe futott. Az ápolt pázsit szélén, a magas fák előtt megállt, és felgyorsult a szívverése. Egyedül van itt a sötétben! Tüdeje megtelt a hűvös októberi éjszaka tiszta és friss levegőjével. Érezte, hogy egész teste lüktet az izgatottságtól. Az apja világának a szélén áll, a mamája világának a határán. A boldogságra nyíló kapuban.

Willow lelépett a pázsitról, és bement a fák alá.

– Már csak harminchét és fél lépés – dünnyögte, miközben utat tört magának a lehullott falevelek és ágak között.

Annak idején a mamájával közösen számolták meg a lépéseket, és Rosie, Willow mamája ügyelt rá, hogy akkorákat lépjen, mint a lánya.

Miután Willow most odaért a fára épített házikóhoz, háromszor megvillantotta a zseblámpáját. Ez volt a megbeszélte jel. Aztán hevesen kalapáló szívvel várt, de a mamája már hamar kidugta a fejét a faágak között megbújó kis kunyhóból.

Willow legszívesebben rohamtempóban mászott volna fel a mamájához, de tudta, hogy meg-megbicsakló lábával aligha tudná megtartani magát a létra göröngyös fokain. Az ötödikesek folyosójának sima padlóján is nehéz talpon maradnia, úgyhogy egy létrán végképp nem menne. Ezért aztán nem kapkodott, erősen megmarkolta az első létrafokot, felhúzta magát a következőre, és így haladt fokról fokra, lassan, óvatosan. Miután elérte a létra legfelső fokát, édesanyja a hóna alá nyúlt, felhúzta magához, és viharosan megpuszilta. Aztán együtt énekeltek, táncoltak, beszélgettek és festettek. Ujjhúzogatóst játszottak, társasoztak, aprópénzeket pörgettek, felváltva nyelvtörőket mondtak. És nagyon szerették egymást.

Miután a házikó mind a négy falát telepingálták, a rengeteg cukorkától már összeragadt a szájuk, a hasuk pedig megtelt üdítővel, és már Elton John zenéjét is megunták, Rosie a lánya ölébe hajtotta a fejét, hogy kiszuszogja magát.

Egy idő után reszelős gyerekhang törte meg a csöndet.

– Mami, miért váltatok el a papával?

– Te mit szeretnél jobban? Azt, hogy a napsütés keltsen fel, vagy egy vekker? – kérdezte Rosie.
– A napsütés – vágta rá Willow.
– Hát én is, kicsim. Én is azt szeretem – mondta Rosie, és csókot nyomott a lánya homlokára, Willow pedig elégedetten fészkelte be magát a mamája ölébe.

Amikor Rosie órája pityegéssel jelezte, hogy éjjel egy óra van, összeszedték a cukorkák papírjait és a játékokat, aztán leereszkedtek a létrán. Rosie könnyűszerrel, Willow erősen összpontosítva.

Az apja házához érve Willow minden szerdán megállt a hátsó ajtóban, és a mamája után nézett. Rosie haja úgy libegett, mintha súlytalan lenne, miközben vékony karjával üdítőspalackokat, cukroszacskókat és színes ceruzákat szorított magához. Ez nem volt egyszerű, de Willow mamája ezt is lazán megoldotta, miközben alakját lassanként elnyelte a sötétség.

Nem fordult elő, hogy ne esett volna le legalább egy színes ceruza vagy kihúzó, de Rosie soha nem hajolt le érte, hagyta, hogy leguruljon a kocsibehajton. Még csak a lépteit sem lassította le, hogy megnézzze, mi koppant a földön. Csak beszállt a kocsijába, leengedte az ablakot, tenyerét a szája elé tartva csókot küldött a lányának, aztán elhajtott.

Willow pedig a zseblámpájával végigment a kocsibeállón, hogy összeszedje és felvigye, ami lepotyogott. A sötét rózsaszínű ceruzát most kis ideig a kezében forgatta, s mielőtt a pizsamája zsebébe dugta, még a feliratot is elolvasta rajta: *Gránátalma–tejszín*.

Amikor szerdánként végül elaludt, Willow még egyszer maga előtt látta a mamáját, akinek vörösre festett szája mosolyra húzódott, ő pedig újra érezni vélte, hogy édesanyja a manikűrözött körmével beletúr az ő göndör fürtjeibe. Így aztán minden szerdán boldogan alhatott el.

A mamájával a lombházikóban töltött szerda éjszakák után Rosie csütörtökön mindig fáradtan ment iskolába, de ezt kicsit sem bánta. Ezeket az éjszakákat szerette a legjobban.

Másnap reggel Willow az ébresztőóra csörgésére ébredt az apja házában. Miután lassan kinyitotta a szemét, kék falakat látott, és egy fehér rattankomódot. Csipkés díszpárnákat a padlón. Minden nagyon visszafogott és nagyon ízléses volt. Aztán a még mindig pityegő vekkerre nézett. Az apja azt mondta neki, hogy hagyja az ébresztőórát a szoba másik végében, mert akkor nem fogja félálomban mindig lenémítani.

– Akkor csak úgy kapcsolhatod ki, ha felkelsz – magyarázta Rex Thorpe egyik reggel, amikor Willow elaludt, s közben el is vette az órát az éjjeliszekrényről, hogy áttegye a szemközti falnál álló komóra.

Willow most kikapcsolta a vekker csörömpölését, és elkezdte végrehajtani reggeli programját az apja által összeállított lista szerint. Az öccsének is segített teljesíteni a maga listáján szereplő feladatokat, mert egyedül soha nem jutott ötről a hatra.

Asher Thorpe még csak hatéves, és mindent elfelejt, amit csak lehet. Folyton kiönt valamit. Tönkretesz vagy összetör dolgokat. Mégis, szinte mindent megbocsátanak neki. A pufók arca, a párnás álla, a kék szeme és a selymes szőke haja miatt. Leginkább azonban a két metszőfoga között hiányzó tejfogai miatt, amelyeknek a helyébe már hamar új fog nő majd, de egyelőre még nem tudja kiejteni az r-eket.

Mindenkit meglepett, hogy a sötét hajú Rosie-nak és Rexnek szőke és kék szemű fia született. A szülőknek azonban, sőt még Willow-nak is nagyon jól jött, hogy Ashernél kedvesebb és jámborabb gyereket elképzelni sem lehetett. Benne megvolt az a nemtörődömséggel határos lazaság, amely az összes többi Thorpe-ból hiányzott. Willow ezt minden alkalommal megállapította, amikor bement az öccse szobájába, ahol Asher még mélyen aludt a plüssállatai között, és ő minden alkalommal addig bökdöste a testvérét, amíg az végre felébredt.

– A reggeli lista – mondta Willow, és pusztit nyomott a kisöccse homlokára.

– Jendben – válaszolta Asher álmosan mosolyogva, alvástól kipirult arccal.

Willow otthagya a testvérét a szobájában, és nekifogott a maga listáján szereplő feladatok végrehajtásának.

Fogmosás: 30 másodpercig felül, 30 másodpercig alul.

Arcmosás (kizárólag arcszappannal!).

Beágyazás.

Fésülködés.

Pizsama összehajtogatása.

Felöltözés (tisztá ruhába!).

Iskolai hátizsák bepakolása – házi feladatot nem elfelejteni!

Vitamintablettát bevenni.

Reggeli a családdal.

Willow már fejből tudta az összes pontot, de az apja ragaszkodott hozzá, hogy a délutáni lista mellett ez is ott maradjon a szobája ajtaján. Az estére szóló feladatokról is ki volt akasztva egy lista, és Willow nagyon gondosan végre is hajtotta az apja utasításait. Két pont kivételével. Az egyik, amelyik gondot okozott számára, a „fésülködés” volt, mert göndör és kezelhetetlen haja volt. Ha pedig nekiesett a kefével, még kócosabb lett. A mamája azt mondta Willow-nak, hogy a férfiaknak lövésük sincs ezekről a dolgokról, és ezt a pontot nyugodtan hagyja ki. Willow azonban nem akart hazudni. Nem hagyta ki a pontot, más megoldást talált: az apjánál minden csütörtök reggel a kefe sima hátoldalát húzogatta végig göndör fürtjein.

A másik gondot a „felöltözés” pont okozta neki. Természetesen már egyedül is fel tudott öltözni, de az, amit felvett, soha nem tetszett az apjának. Mindennap ugyanazt vette fel: csillogó, lila cicanadrágot, fekete pólót, amelyre ezüstszínű patkót festettek, és fekete, magas szárú patacipőt. Nap mint nap, sok éve ezeket viselte. Ma is, amikor már egy hete ötödikbe járt, ezt az összeállítást vette fel.

Az apja soha nem mondott semmit az öltözékéről. Szavakkal legalábbis nem. Arra nem is volt szükség, mert Willow látta rajta, hogy nagyon nem tetszik neki a megjelenése. Minden reggel, amikor lement a lépcsőn és üdvözölte az apját, érezte rajta a csalódottságot. Ott volt a szemében, a leengedett vállában, abban, ahogyan finoman a fejét csóválta. Azt azonban Willow nem tudta, hogy mindez a külsejének, a rogyadozó lábának vagy valami egész másnak szól-e. Bármilyen futott is át az apja fején, amikor meglátta őt, soha nem nézett rá úgy, mint a mamája.

Rex, mint mindig, egy nagy faszéken a reggelizőasztal végében ült, orrán olvasószemüveggel, jobb kezében gőzölgő kávéscsészével. Előtte az asztalon egy halom sietve megírt noteszlappal. Öltönyben, amely olyan volt, mintha vadonatúj lenne. Komolynak tűnt. Ugyanolyannak látszott, mint mindig.

Rex Thorpe magas férfi volt, széles válla kissé csapott. Közelebről azt is látni lehetett, hogy fekete szeme állandóan mozgásban van, ide-oda jár. Mindig szemmel tartotta az egész helyiséget, és kivétel nélkül azokat is, akik benne tartózkodtak. A száját közben úgy csücsörítette, mintha bármelyik pillanatban mondani akarna valamit. Összevont szemöldöke és megfeszített álla ugyanakkor azt sejtette, hogy senki sem hallgatná szívesen a mondandóját. Végül azonban, akár mondott valamit, akár nem, akár ránézett valakire, akár nem, Rex Thorpe mindenkinek a figyelmét magára vonta, aki egy helyiségben tartózkodott vele.

Willow leült az asztalhoz, aztán Lucky Charms müzlit szórt egy-egy tálkába magának és a testvérének, miközben az apjuk egy gép ütemességével felemelte, majd leengedte a jobb kezét, hogy igyon a kávéjából. Willow és Asher nehéz ezüstkanalukkal először a színtelen pelyheket halászták ki a tálkákból, és élvezték, hogy a tej egyre színesebb lesz a még benne úszkáló kis patkóktól, kincses ládikáktól és szívecskéktől.

A mamájuknál ugyanezt csinálták. Amint a tej színe egységes lett a Lucky Charmstól, a két gyerek kikapkodta az asztalon fekvő dobozból azokat a zsírkrétákat, amelyeknek a színe legközelebb állt a tejéhez. Aki a legjobban hasonlító krétát választotta, az cuppanós pusztit kapott a mamától.

Az apjuknál viszont a gyerekek szótlanul kavargatták a müzlijüket, és egy árva hang nélkül figyelték, hogyan változik meg a színe. Ennek ellenére jól szórakoztak.

Végül Asher törte meg a csöndet.

– Elmehetünk hétvégén bowlingozni?

– Talán – mondta Rex anélkül, hogy felnézett volna a kávéscsészéje mellett fekvő jegyzettömbről.

– Ha elvégeztétek a feladataitokat – tette hozzá.

Willow tudta, hogy ilyesmit fog hallani. Csak ritkán fordult elő, hogy az apja feltétel nélküli igennel vagy egyértelmű nemmel válaszolt egy kérdésre vagy kérésre. Igen, nézhetek tévét, de csak egy negyedórát, és ha már összehajtogattátok a mosott ruhát. Igen, ehetek fagyit, de maximum két gombócot, és csak akkor, ha már az utolsó szem borsó is eltűnt a tányérotokról. Igen, kimehetsz játszani, de csak ha teljesen felhúzod a dzsekiden a cipzárt, és ha előtte fél órát gyakoroltál a zongorán. Igen, kinyithatsz egy új doboz müzlit, de csak akkor, ha a régi már kiürült, és te laposra összenyomva kivitted a szelektív papírgyűjtőbe. Hogy a régi dobozban a gyerekek kedvenc patkó alakú Lucky Charmsából már egy szem sincs, az nem érdekelte a papát.

Asher lecsúszott a székeről, hogy az asztal alatt az akcióhős figuráival játsszon. A konyhában megint csönd lett. Willow ezt kiábrándítónak találta. Ő a lármát, a csacsogást, a zenét és a játékokat szerette. A mamája házát szerette.

Felnézett a tálkájából, és egy pillanatig azon gondolkodott, megkérje-e az apját, hogy találja ki, milyen színű lett benne a tej. Rex Thorpe azonban komoly arccal a jegyzeteibe mélyedt, Willow ezért elővette a hátizsákjából a keresztrejtvényes füzetét. Miközben egy olyan szón gondolkodott, amelyből még sok betű hiányzott, tollával az asztalon dobolt. Azzal a tollal, amely a felirata szerint a gránátalma–tejszín fantázianevevet kapta. Willow elmosolyodott, amikor eszébe jutott, hogy ez a toll azért került a táskájába, mert a mamája elejtette. Ő pedig büszke, mert a mamája annyira szereti, hogy éjnek éjadán titokban találkozzat vele azokon a napokon, amelyeken neki az apjánál kell aludnia. És a mamája azt is hagyja, hogy ő nyerjen, amikor ujjhúzogatót játszanak.

Kevéssel azelőtt, hogy megszólalt volna a „buszriadó”, amelyet a papája telepített fel a telefonjára, Willow becsukta a keresztrejtvényes füzetet, és visszatette a hátizsákjába. Az iskolabuszon majd elüti vele az időt. Az iskolában, a szünetekben és az ebédnél is. Jobban érzi magát, ha vele vannak a keresztrejtvényei.

A mosogatóba tette a tálkáját, és Asherét is, aztán felhúzta a dzsekijén a cipzárt, természetesen egész végig, aztán az öccsének is segített.

– Szia, papa! – köszönt el végül hangosan, hogy az apjuk biztosan meghallja.

– Sziasztok, gyerekek! – érkezett a válasz a konyhaasztaltól.

Ha Willow is összeállíthatott volna egy listát az apjának az ő reggeli teendőiről, és kiakaszthatta volna az ő szobájában, azon nem szerepelne, hogy át kell néznie a jegyzeteit. Vagy hogy meg kell igazítania a nyakkendőjét.

Az a lista mindössze egy pontból állna: búcsúpusztit adni Willow-nak és Ashernek.

3.

Tizenkét éve

Rosie két héten belül már tizennegyedszer kerekezett el a Jacqueline Kennedy Onassis Víztorozóhoz, mert annál állt a kedvenc fűzfája. Levette a bukósisakját, biciklijét a fa törzsének támasztotta, aztán felmászott a fűzfára. Balra a negyedik ág volt a törzshelye. Onnan a vízcsobogáson át is hallotta a park látogatóinak beszédfoszlányait, de őt senki sem láthatta. Odafent a fán rajzolt, szórakozottan firkálgatott, és távoli városokban élő barátoknak írt leveleket.

Két hete, miután Rex Thorpe magából kikelve berontott hozzá a Blooms Flower Shopba, ő viharosan távozott az üzletből, és úgy döntött, soha többé nem is megy vissza. Ha vette volna a fáradságot, és megnézte volna az interneten a postafiókját, valószínűleg azt látta volna, hogy egyébként is felmondtak neki.

Táskájából elővett egy kis zacskó pezsgőport, feltépte, és egy keveset a szájába rázott belőle, a maradékot pedig a noteszára szórta. A lila szemecskék festőien eloszlottak a nyitott oldalakon. Rosie öntött hozzájuk még egypár narancsszínűt meg pirosat, végül pedig mindet elkente az ujjhegyével.

Ejha, ez szinte már művészet! – gondolta. Felnyalt néhány apró szemet, a maradékot lefújta a noteszről, és nézte, hogyan kavarog a színes por a levegőben, majd hullik le szitálva a földre.

– A mindenségit! Ez meg mi volt? – mennydörögte odalentről egy indulatos hang.

Rosie ezer közül is felismerte volna Rex Thorpe hangját. Máskor elnézést kért volna a pezsgőporos esőért, de ettől a jóképű kreténtől soha nem fog! Nem, miután a pasas olyan faragatlanul viselkedett vele. Nem, mert tiszteletlenül viszonyul a szerelemhez.

Rosie elkezdett lemászni a fáról, hogy két héten belül immár másodszor inaljon el Rex Thorpe elől. Amikor azonban leugrott a legalsó ágról, a szoknyája fellibbent, és kilátszott alóla a pöttyös bugyija. Mire pedig a török mintás anyag visszakerült eredeti helyére, Rosie szemtől szemben találta magát Rex Thorpe-pal. Pár pillanatig mind a ketten hallgattak.

– Hé, én ismerem magát! – mondta végül a férfi. – A virágboltban dolgozik, és maga írta a barátnőmnek küldött csokorhoz a kártyát annak a debil Cummingsnak a versével. Oltári nagy baromság volt!

Rosie helyrerángatta a ruháját, hunyorított a szemével, és úgy döntött, hogy felveszi a kesztyűt.

– Az volt oltári baromság, amit maga akart a kártyára íratni – mondta magabiztosan.

– Igazán? És ugyan miért lett volna az? – jelezte Rex is magabiztosan, hogy világos legyen: elfogadta a kihívást.

Rosie egy megvető legyintés után ott akarta hagyni a pasast, de végül meggondolta magát.

– Még a gonosz boszorka is tudott néhány eredeti szót mondani Csipkerózsikának.

Rex nem lőtt vissza, kis ideig csak Rosie-ra meredt. Megjegyzését furcsának, gyerekesnek, de annyira ötletesnek találta, hogy végül elnevette magát. Karján a nagy táskájával Rosie már másodszor akart elmenekülni előle, és ugyanúgy mozgott, mint két hete a virágboltban. Egyszerre esetlenül és csábosan. Mindehhez ezúttal még hozzájött a búbajos pöttyös bugyi és a karakán visszavágás is...

Rexnek Anabel jutott az eszébe. Ő nem így mozog. Nem így öltözködik. Nem így beszél. Mindig szálfegyenesen tartja magát, és a blúzai mindig frissen érkeznek a tisztítóból.

Legnagyobb ámulatára Rex itt, a fűzfa alatt mindent szívmengetőnek talált Rosie-n. Leginkább az egészen nyilvánvaló zavarát, és a találkozásuk befejezésére tett gyámoltalan kísérletét. Eltökélten elindult ugyanis, néhány lépés után azonban megállt, sarkon fordult, és az ellenkező irányba ment volna tovább. Rex azonban elállta az útját, és lenézett rá. Rosie az állát előrszegezve állta a pillantását, ő pedig a barna szemén keresztül belelátott a lelkébe – és a

szívébe, mely vadul kalapált. Rex szíve ugyanezt tette, és ebben a pillanatban ő is hinni kezdett a szerelem láthatatlan és egészen különleges erejében.

Ösztönösen tudta, mit akar. Rosie-t akarja. Szőröstül-bőröstül. Úgy, ahogy van. És ha Rex Thorpe akart valamit, mindig elérte, hogy meg is kapja. Ezért aztán a fűzfához nyomta Rosie-t, és egészen gyengéden a szájára tapasztotta a száját. Ez volt élete legjobb csókja. Akkor is, ha közben pezsgőpor került a szájába.

– Látlak még? – kérdezte Rosie halkán a csók után, de a szemét még mindig nem nyitotta ki.

– Egészen biztosan – felelte Rex őszintén.

Hazament, asztalt foglalt az éppen legdivatosabb étteremben, aztán egyszerűen és kedvesen közölte Annabellel, hogy sajnálja, de nem szereti. Végre ugyanis megtudta, mi az a szerelem. Az íze olyan, mint a pezsgőporé, és pöttyös bugyit visel.

4.

Másnap reggel Willow a szokottnál lassabban küzdötte végig magát a feladatlistáján. Az 50-es iskolabuszra gondolt, amely nagy kihívás elé állítja azt a megfegyvelmezhetetlenül göndör hajú ötödikest, aki el akart jutni a Robert Kansas Általános Iskolába. Azt az ötödikest, aki jobban szeret CD-lejátszón zenét hallgatni, mint a barátnőivel ugróiskolát játszani. Aki szeret elmélyedni a keresztretjvényekben. Aki mindennap ugyanazt a szerelést viseli, és aki egyszer, de valóban csak egyszer, mindenki szeme láttára bepisilt a nagyszünetben.

Az 50-es iskolabusz rémálom volt Willow Thorpe számára. Soha többé nem akart azzal utazni, soha többé! Mesélt az apjának az 50-es buszon szerzett rossz élményeiről. Az erős, rettenthetetlen apjának.

Elmesélte, hogyan cibálták a haját, és közben a fülébe ordítottak. Hogy csúfondárosan a kedvenc patkós pólójára mutogattak, és röhögve azt mondták: már megint ez van rajta! Hogy széttépték a keresztretjvényes füzetét, amikor éppen be akarta írni a „lopódkodik” szót, amelyet annak dacára is kitalált, hogy még csak kevés betű volt benne. Amikor mindezt elmesélte, alig tudott beszélni, mert gombóc nőtt a torkában.

Az apja válasza felért egy fejbe kólintással. Azt mondta Willow-nak, hogy ezt a problémát neki magának kell megoldania.

– Egyszerűen csak ülj máshová a buszon! – vetette oda. – Például közvetlenül a sofőr mögé. Ő majd segít neked.

Willow nagy nehezen lenyelte a torkában nőtt gombócot, hogy tiltakozzon, de az apja nem lágyult meg. Aznap pedig nemcsak elvitte Willow-t a buszhoz, hanem fel is szállt vele, és rámutatott az egyik zöld műanyag ülésre, amelyen ragasztószalag fogott össze egy repedést.

– Ülj le ide! – mondta. Az összes iskolás előtt!

– Helyedre, Willow! – gúnyolódtak az ötödikesek, sőt még egy negyedikes is, és bátorítónan megpaskolták Willow mellett az ülést, mintha egy kutyaéhoz beszélnének.

Willow-t ez talán még jobban felbosszantotta volna, ha nem támad egyszeriben az a gondolata, hogy a többieknek igazuk van. Az apja valóban úgy beszél vele, mintha kutya volna. Idomításra szoruló kutya. És nemcsak itt és most a buszon, hanem mindig.

„Edd meg a brokkolidat!”

„Vidd a tányérodát a mosogatóba!”

„Igyekezz a házi feladatokkal!”

„Ágyazz be!”

„Kösd be a cipődet!”

„Segíts az öcsédnek!”

Az apja ezeket a mondatokat mindig mosolytalanul mondta, és sohasem tette hozzá, hogy „kérlek” vagy „légy szíves”. Mindig rövidre fogta, és Willow-nak ez egyáltalán nem tetszett. Sem az 50-es buszon, sem máshol.

Willow mindenkivel kerülte a szemkontaktust, és a szakadt ülés ragasztószalagjára összpontosította a figyelmét. Ha Ashernek nem kellene a nagy csoportos óvodások buszával mennie, most itt ülhetne mellettem, gondolta az öccse után vágyakozva, és addig piszkálta a ragasztószalagot, amíg teljes egészében elő nem tűnt a repedés, amelyet valójában el kellett volna rejtenie. És kiderült, hogy van benne valami. Willow kivette, hogy megnézzé, mi az.

Gumiszalaggal összefogott, két kis zacskó pezsgőpor volt, mindkettő szőlőízű, mellettük pedig egy cédula, amelyre azt írták: *Willow-nak*. Ő pedig ebben a tanévben először elmosolyodott az 50-es iskolabuszon. Aztán, még mindig maga elé mosolyogva, a hátizsákjába tette a zacskókat.

Kicsit később azonban elővette az egyiket, feltépte, és szájába rázta a tartalmát. Nem tudott tovább várni, mert nagyon szerette a pezsgőport. És a benne rejlő szeretetet is, mert tudni vélte,

ki rejtette el itt a zacskókat. Csak egy ember van a városban, a Földön, az egész világegyetemben, aki annyira szereti őt, hogy meglepje a kedvenc pezsgőporával.

Miközben hátizsákjában a második zacskó pezsgőporral végigment az iskola folyosóján, Willow majdnem elfelejtett arra gondolni, hogy a Robert Kansas Általános Iskola többi tanulója már megint gonosz lesz vele. Hogy talán most is pelenkát talál majd a folyosói szekrényében, mint akkor, amikor elsős korában bepisilt a nagyszünetben. Ez néhány nappal azután történt, hogy a szülei elmondták neki, el fognak válni. Egy borzalmas, ijesztő viharok a napján.

És Willow arra is majdnem elfelejtett gondolni, hogy ebédnél most sem ül majd mellé senki, és tornaórán sem akar senki egy csapatban lenni vele. Hogy a tanárok nem fogják felszólítani, hiába jelentkezik, hogy tudja a választ. Hogy valamikor ma is megbotlik majd, és mindenki szeme láttára elesik.

Nincs mit tenni, rá másként hat a gravitáció, mint a többiekre. Nála a föld vonzása bármikor és bárhol elérheti, hogy elessen. Elég volt csupán egy csekély nyomás a térdére, a könyökére vagy a csípőjére, és ő, akár egy darab fa, máris ott feküdt, ahol a gravitáció akarta: a földön. Az örökös eleséstől horzsolásokat és kék foltokat szerzett, de elfogadta, hogy ő már csak ilyen. Más. Egy láthatatlan erő mindig eléri, hogy ez történjen vele, mindig csak vele. Mintha a világ kiszemelte volna, és újra meg újra egészen közel vonzaná magához.

Valójában tetszett neki, hogy a gravitáció időről időre gondol rá, és annak érdekében, hogy ezt a tudomására is hozza, rendszeresen megroggyantja a lábát.

Amikor kicsöngettek az ebédszünetre, Willow lassan a szekrényéhez indult, hogy elővegye a magával hozott uzsonnáját. Aztán ugyanolyan lassan tette meg az utat az ebédlőbe, mert minél később ér oda, annál rövidebb időt kell majd egyedül ülnie az asztalnál, a hátsó sarokban. Komótosan tette egyik lábát a másik elé a folyosón, és ujjait végighúzta a zöldre festett falon.

Még nem fordult rá az ebédlőbe vezető folyosóra, amikor már hallotta, hogy a sarok mögött Amanda Rooney és Patricia Bleeker vihorászik. Ez a vihorászás már ismerős volt neki negyedikes korából. Amanda és Patricia arra vár, hogy ő mit sem sejtve beforduljon a sarkon, ők pedig kinyújtják előtte a hófehér patácipős lábukat, és élvezettel végignézzék, hogyan esik hasra Willow Thorpe a folyosón. Aztán nevetve egymásba karoljanak, és elsétálnak.

Ő azonban nem teszi meg nekik azt a szívességet, hogy másodszor is belesétál a csapdájukba.

Willow átment a folyosó túloldalára, hogy a szemközti fal mellett haladjon el a két szőke lány előtt. Láta, hogy mindkettőnek nagy, kék masni van a hajában, és ugyanolyan csíkos, pink pólót viselnek. Nagy egyformaságukban olyan szorosan összedugták a fejüket, hogy Willow alig tudta kivenni, hol végződik az egyik és hol kezdődik a másik. Csak azért is rájuk pillantott, és ferde mosolyra húzta a száját. Tekintetével azt üzentek nekik: ma hiába próbálkoztok velem!

Éppen csak átfutott a fején ez a gondolat, amikor beszállt a játékba a gravitáció, és ezúttal teljes erővel csapott le rá. Előbb a jobb térdére, aztán a bal csípőjére, majd pedig a jobb vállára. Amanda és Patricia nyeríteni kezdett. Miközben nevetésük ott visszhangzott a fejében, Willow egyszerűen fekve maradt a földön. Lehunyta a szemét, és bízott benne, hogy a röhögés hamar elhal majd. Az viszont csak még hangosabb lett.

Willow kinyitotta a szemét, és azt látta, hogy a szőke, kék szemű lányok föléje hajolnak, és rászórják a ceruzahegyezőik tartalmát. Gondjuk volt rá, hogy a lehető legtöbb faforgács kerüljön Willow göndör hajára. Ő még mindig nem kelt fel a földről, és nézte, hogyan gurul végig a folyosón az uzsonnás zacskójából kiesett alma.

A vihogás végül mégiscsak távolodni kezdett, Willow pedig felállhatott, hogy megvizsgálja sajgó könyökét, felvegye összekoszolódott almáját és szétnyomódott szendvicsét. Felkelt a földről, és megrázta a fejét, hogy hajából kihulljanak a faforgácsok. De nem hullottak ki, bármilyen vadul rázta is a fejét, az összes kis forgács konokul megült göndör fürtjei között.

A mosdóba indult, és bízott benne, hogy a tükör előtt még az ebédszünet vége előtt sikerül

eltávolítania a szemetet a hajából.

Willow, Willow, haja, mint a Brillo – állt a falon fekete filctollal a tükör mellett. Willow nem tudta, hogy ezt frissen firkálták-e ide, vagy még az előző tanévben, amikor valakinek először jutott eszébe, hogy az ő haját egy fémdörzsihez hasonlítsa.

Miután azonban futó pillantást vetett a tükörbe, azt kellett megállapítania, hogy barna hajában nem is mutatnak rosszul a sárgás árnyalatú forgácsok. A mamájának biztosan tetszene így. Ma este, a szokásos közös pizzázásukkor meg is mutathatja neki.

5.

Tizenkét éve

Rex valójában nem volt Rosie esete, valamiért mégis izgatta a fantáziáját. Első randijuk előtt ideges volt, de várakozásteljes örömet is érzett. Tarka mintás ruhák és vintage ékszerek számos kombinációját kipróbálta, míg végül elégedett volt a megjelenésével. Még égővörös rúzszt is feltett, s miután a tükör előtt körbefordulva megszemlélte az összképet, puszt dobott magának.

Első randevújukra Rex Thorpe egy híres manhattani étteremben foglalt asztalt, ahol szinte soha nem lehetett helyet kapni. Rosie-nak ezt Rex Thorpe-tól nem is kellett volna meglepőnek találnia, mégis annak találta. De más is volt még. Húszdolláros ruhájában kimondottan kellemetlenül érezte magát egy hatszáz dollárt érő, arannyal lakkozott széken. És bosszantotta, hogy Rex az ő megkérdezése nélkül osztrigát rendelt előételnek. Rosie utálta az osztrigát, de úgy tűnt, Rex egy percig sem kételkedett abban, hogy a választásával le fogja őt nyűgözni.

Rosie viszont undorodott az osztrigától, mert a takonyra emlékeztette. Miután felszolgálták az előételt, arra gondolt, az orrába dug egy osztrigát, hogy oldja a hangulatot. Rex azonban észre sem venné, annyira elmélyedt a borlap tanulmányozásában. Csak akkor nézett megint Rosie-ra, amikor a pincér, karján az előírásosan összehajtogatott szalvétával, kihozta a főfogást, a sommelier pedig kitöltötte nekik a százötven dolláros bort.

– Egészségedre! – mondta Rex, mit sem sejtve arról, hogy hibát követett el.

Rosie még mindig sértve érezte magát, és ez hirtelen ki is szakadt belőle. Karját az aranyozott karfára tette, készen arra, hogy felkeljen az asztaltól, és magára hagyja Rexet ebben az idétlen környezetben. Az unalmasan fehér abroszok és a karót nyelt pincérek között, akik merev derékkal és merev lábbal mindannyiszor meghajoltak, amikor valaki elment mellettük.

– Utálom az osztrigát – mondta Rosie színpadiasan viszolyogva, hangosabban is, mint kellett volna. – Ez a hülye bor pedig méregdrága. És ez biztosan igaz a hülye abroszra meg a hülye szalvétákra is.

– Igazad lehet – válaszolta Rex, és a vállában mintha oldódott volna a feszültség. – Igyuk meg a hülye bort, aztán tűnjünk el innen! Ismerek egy kedves kis pizzériát. Itt van mindjárt a sarkon túl.

Rosie már vissza is húzta a lábát az asztal alá, megitta a borát, és már újra hajlandó volt megengedni Rexnek, hogy elcsavarja a fejét.

Ereiben a hülye bor folyt, amikor a pizzájukat rágcsálták, és közben élénk társalgást folytattak. Egyikük sem igazán tudta, miről beszél a másik. Rosie-t tökéletesen lefoglalta Rex mélyen ülő, sötét szeme, Rexet pedig Rosie vörösre festett, kifejező szája.

Amikor a férfi éppen a pizza szélének utolsó darabkáját akarta bekapni, Rosie megfogta a kezét, és húzni kezdte az ajtó felé.

– Most jöhet egy kis zene – súgta a fülébe, aztán körbetáncolta Rexet, mielőtt odasimult hozzá.

Néhány saroknyira feltűntek a *Ray's*, Rosie kedvenc bárjának vörös napernyői. Gyakorlatilag mindent szeretett itt. A félhomályos boksokat és a vörös asztali lámpákat. A szivarszagot és az ezernyi italpalackot a pult mögött. A *Ray's* az ő szemében egyszerűen szexi volt.

Soha nem lehetett tudni, melyik vendég kel fel legközelebb a helyéről, hogy leüljön a zongorához, és játsszon valamit a többieknek. Rosie csodálatosnak találta, hogy valaki, aki az előbb még ábrándos tekintettel a szódával hígított whiskyjét iszogatta, hirtelen ütni kezdte a billentyűket, és az egész helyiséget megtöltötte zenével. Tetszett neki a gondolat, hogy mindenkiben rejtőzik valamilyen tehetség, amellyel a megfelelő időben és helyen örömet szerezhet másoknak.

Rex és Rosie a bár hátsó részében ült egy üveg bor mellett, miközben a vendégek egymás után felmentek a pódiumra, hogy mindent beleadva áradó, lenyűgöző és szexi muzsikát csaljanak elő

a zongorából.

Rosie és Rex időnként körülnézett, és megpróbálta eltalálni, ki fog legközelebb zongorázni, és hogy mit fog játszani. Az a gyűrött baseballsapkás pasas, aki nagyjából annyi idős, mint ők, Billy Joelt szólaltatja majd meg. Az ősz hajú férfi, aki a lábával folyton veri a taktust, Frank Sinatra egyik klasszikusát fogja eljátszani azzal az erős, ráncos kezével.

Noha mindannyiszor melléfogtak, teljesen elmerültek a játékban – és egymásban.

Amikor Rex felkelt az asztaltól, és elindult, Rosie azt hitte, még egy italt akar hozni nekik. Aztán a pódiumon pillantotta meg Rexet a tompa, vörös fényben.

Egyezerdolláros zakót viselő férfi ült az ötdolláros zongoraszéken. És jól festett. Sőt egyszerűen csodásan.

A *Bennie and the Jets* című számot adta elő, és a többi vendég együtt énekelt vele. Ujjai határozottan és könnyedén mozogtak a billentyűkön, és Rosie ebben a pillanatban felismerte, hogy Rexben megvan az, amit ő a legfontosabbnak tart egy férfiban. Van benne érzelem, és ezzel az érzelemmel ő tudna mit kezdeni. Így aztán ő is beszállt a közös éneklésbe, és érezte, hogy leendő barátja megindítja a vendégsereg szívét, meg az övét is.

Amikor Rex elhagyta a pódiumot, a vendégek felállva megtapsolták, a bár tulajdonosa pedig megszorította a kezét. Miután visszaért az asztalukhoz, Rex szenvedélyesen megcsókolta Rosie-t, ő pedig büszkén belekarolt, amikor elhagyták a bár.

Rex hazakísérte, Rosie pedig nem tervezte el előre, hogy a karjába fog omlani, de mámoros volt a bortól és a whiskytől. Leginkább pedig a frissen fellángolt szerelemtől.

6.

Willow meredten figyelte az óra másodpercmutatójának a mozgását Mrs. McAllister tantermében, és epedve várta a tanítás végét. A pizzázós estét. A pillanatot, amelyben a mamája rozoga kék kocsija a ráfestett düledt szemekkel majd bekanyarodik az iskola előtti parkolóba. A jó mókát, amelyben este részük lesz együtt.

Fél négykor, amikor kicsengettek, Willow bedobta a hátizsákjába a helyesírási gyakorlófüzetét, megnézte, mindkét cipője be van-e kötve, aztán amilyen gyorsan csak tudott, Asher osztályába ment. Ott kézen fogta az öccsét, és a kijárat felé indult vele, odakint pedig a parkoló bejáratára szegezte a tekintetét.

A mamája többnyire késve jött értük a suliba. Nem viselt karórát, és sokszor minden időérzékét elveszítve elábrándozott. Willow azonban egy másodpercet sem akart elvesztegetni abból az időből, amelyet a mamájával tölthet, ezért minden kedden és csütörtökön mielőbb a parkolóba akart érni. Láta, hogy a többi anyuka farmert, pólót és sötét napszemüveget visel. Fehér vagy fekete kocsijuk csak úgy csillog-villog. Hajukat lófarokban fogták, és egyikük sem szállt ki soha az autójából, hogy üdvözlésképpen legalább egy „szia”-t mondjon a gyerekének.

Willow mamája más volt. Az ő csörgő-zörgő autója égszínkék volt, és Lilinek nevezte el a *Lili, a kis boszorkány* című tévés rajzfilmsorozat főszereplőjéről. A reflektorok köré festett düledt szemek mindig rosszálló pillantásokat váltottak ki a többi anyából, ez azonban Willow-t és a mamáját cseppet sem érdekelt. Ők szerették ezt az autót, a düledt szemeket pedig egyenesen imádták.

Asherrel még csak három menet amőbát játszottak, amikor Lili befordult a sarkon, és Prince egyik száma hallatszott ki a leengedett ablakon. Willow mamájának hullámos barna haja vadul lobogott a menetszélben. Nagy, barna szemével kilesett az orrhegyére lecsúsztatott, vastag keretes, neonrózsaszín napszemüvege mögül.

Lili kerekein hangosan csikorogtak a gumik, amikor Rosie a járdához kanyarodott, és alig állt meg a kocsival, amikor már kipattant a vezetőülésből, hogy megölelje a gyerekeit. Levágott szárú farmernadrágjában szuperül festett, mint mindig. Hozzá lyukacsos cipőt és hosszú szőrmebundát viselt, pedig kimondottan enyhe őszi nap volt, a körmét pedig égővörösre lakkozta. Más szóval: tetőtől talpig szuperül festett.

– Hiányoztatok, báránykáim – mondta teljes szívéből, és mosolyogva visszaült a kormány mögé. – Rajta, beszállás! Ma pizzázós este lesz. – Mielőtt azonban a volánra tette volna a kezét, Rosie még a lánya felé fordult, és lejjebb tolt az orrán a napszemüveget. – Klassz a frizurád, bébi.

És ezt komolyan is gondolta. Aztán gyorsan előrefordult, és elindult, Willow pedig vigyorogva ült a hátsó ülésen.

Még nem hagyták el az iskola parkolóját, amikor Rosie hangosabbra állította a zenét, és azt mondta a gyerekeinek, amit mindig mondani szokott, miközben a Lanza Pizzéria felé tartottak a pizzázós estén:

– Zúzzunk!

És ezt is komolyan gondolta. Annyira felcsavarta a hangerőt, hogy az egész kocsi beleremegett. Willow azonnal tudta, melyik szám szól. Prince-től a *Let's Go Crazy*, a mamája egyik kedvence. Mind a hárman együtt énekeltek Prince-szel, és ritmusra rázták a fejüket. Teli torokból ordítottak, amíg odaértek a Lanza Pizzéria parkolójába.

Willow és Asher figyelmét nem kerülte el, hogy a mamájuk itt még vidámabb lett. Kedvenc pizzériájuk egy mellékutcában volt, és rikító neonreklámja ritkaságszámba ment a szolid virginiai elővárosban. A berendezést narancsszínű ülőfülkék alkották sárga műanyag padokkal, és volt benne egy régi flippergép meg egy színes ceruzákkal teli, nagy vödör.

Miután beléptek a pizzériába, egyszerre szagoltak bele a levegőbe, hogy beszívják az olvadó